

Arrest

nr. 52 622 van 8 december 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 7 december 2010 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 25 november 2010 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde en van de *“beslissing d.d. 7 december 2010, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op dezelfde dag, en waarbij besloten wordt de verzoekende partij uit te wijzen naar Marokko middels een lijnvlucht naar Casablanca d.d. 08/12/2010”*.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 december 2010 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 8 december 2010 om 11 uur 00.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. MENS die loco advocaat B. STAELENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat D. VAN DER BEKEN die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Ingevolge een politionele tussenkomst werd de aanwezigheid van verzoekende partij op het Belgisch grondgebied vastgesteld op 25 november 2010. Diezelfde dag nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid ten aanzien van de verzoekende partij de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde. Deze beslissing, die verzoekende partij op 26 november 2010 ter kennis werd gebracht, vormt de eerste bestreden beslissing.

1.2. Op 7 december 2010 deelde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid aan de raadsman van verzoekende partij mee dat zijn cliënt op 8 december 2010 zal gerepatrieerd worden naar Casablanca. Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De Raad dient allereerst vast te stellen dat wat verzoeker omschrijft als de tweede bestreden beslissing niet meer is dan een brief van verwerende partij waarin deze een aantal inlichtingen verstrekt. Een dergelijke mededeling is geen bij de Raad aanvechtbare rechtshandeling en kan derhalve ook niet geschorst worden.

2.2. Met betrekking tot de eerste bestreden beslissing wijst de Raad erop dat artikel 43, § 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen dient te bevatten.

De procedure schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid is een uitzonderlijke procedure. De toepassing van deze procedure verstoort het normale verloop van de rechtspleging van de Raad en herleidt de rechten van de verdediging tot een strikt minimum. Om deze redenen dient de verantwoording van de verzoekende partij van de uiterst dringende noodzakelijkheid evident en dus op het eerste zicht onbetwistbaar te zijn. De procedure kan daarom slechts aangewend worden in de enkele gevallen dat het spoedeisend karakter van de zaak, ofwel voor iedereen duidelijk is, ofwel door de verzoekende partij duidelijk wordt aangetoond aan de hand van precieze en concrete gegevens (cf. RvS 10 april 2001, nr. 94.677).

Het bestaan van de uiterst dringende noodzakelijkheid tot schorsing dient daarenboven mede te worden beoordeeld in het licht van de diligentie die de verzoekende partij zelf betoont bij het instellen van haar vordering. Verzoekende partij dient zelf alert en prompt te reageren eenmaal zij kennis heeft gekregen van de bestreden beslissing en dient haar zaak zo snel mogelijk bij de Raad aanhangig te maken. Het al dan niet alert optreden dient te worden beoordeeld aan de hand van de concrete gegevens van de zaak en van de door verzoekende partij als verantwoording ingeroepen feiten waarmee zij de uiterst dringende noodzaak wil rechtvaardigen (cf. RvS 18 januari 2003, nr. 114.687).

Er dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij op 26 november 2010 in kennis werd gesteld van de eerste bestreden beslissing en heeft gewacht tot 7 december 2010 om, na de kantooruren, een schorsingsverzoek aan de Raad over te maken. Verzoekende partij heeft derhalve partij twaalf dagen getalmd alvorens een procedure tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te dienen. Ter verantwoording van het feit dat zij niet onmiddellijk initiatieven ontwikkelde om de beslissing die zij als onwettig beschouwt en die aan de basis ligt van een maatregel van vrijheidsberoving beperkt zij zich tot de mededeling dat de beroepstermijn nog niet verstreken was en zij pas kennis kreeg van het vluchtplan op 7 december 2010. Een vreemdeling aan wie een bevel om het grondgebied te verlaten betekend wordt dat gepaard gaat met een beslissing tot terugleiding naar de grens en een administratieve vrijheidsberoving behoort evenwel te weten dat deze beslissing op zeer korte termijn kan uitgevoerd worden en dient zijn proceduremiddelen in functie van deze kennis aan te wenden. Het feit dat hem de precieze modaliteiten en de datum van de repatriëring pas later worden meegedeeld vormt geen verantwoording om niet onmiddellijk met de nodige ijver op te treden. Uit het stilzitten van de verzoekende partij dient afgeleid te worden dat zij zelf niet overtuigd was dat de zaak uiterst dringend

was. Bijgevolg is het spoedeisend karakter van de zaak niet aangetoond en dient de ingestelde vordering op grond daarvan als onontvankelijk afgewezen te worden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht december tweeduizend en tien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. F. DE BOCK,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

F. DE BOCK

G. DE BOECK